

РЕШЕНИЕ

Номер: 19 , 09.01.2019г., гр.Исперих

В ИМЕТО НА НАРОДА

ИСПЕРИХСКИ РАЙОНЕН СЪД

На четиринадесети декември през 2018 година,
в публично заседание, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Юлияна ЦОНЕВА

Секретар: Наталия Тодорова,

Прокурор:

като разгледа докладваното от съдията гр.дело № 486 по описа за 2018 година и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е с правно основание чл.422 от ГПК.

Постъпила е искова молба АД “Енерго-Про Продажби”, ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр.Варна 9009, Варна Тауърс-Г, бул.”Владислав Варненчик” 258, представлявано от Пламен Стоянов Стефанов, Яна Маринова Димитрова и Георги Коршия - членове на Управителния съвет, действащи чрез угълномощен юрисконсулт М.Й.М., ЕГН-***** *против Р.Х.А., ЕГН-***** ***, за установяване със сила на присъдено нещо, че ответникът дължи на ищцовото дружество заплащане на сумата в общ размер на 303.31 (триста и три лева и 31 ст) лева за обект на потребление, находящ се на посочения горе адрес в с.Ж, обл.Р, с абонатен номер: *****, клиентски номер: 18000*****, в която сума са включени неплатени фактури за консумирана ел.енергия в размер на 297.03 (двеста деветдесет и седем лева и 03 ст) лева – главница на задължението, както и такса възстановяване по фактури, издадени за периода от 11.08.2017г. до 20.11.2017г., както и мораторна лихва върху главницата в размер на 6.28 (шест лева и 28 ст) лева, представляваща сбор от мораторната лихва по всяка една фактура за периода от датата на падежа ѝ до 18.01.2018г., както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение за същото вземане до окончателното му изплащане. Претендира за присъждане на направените съдебни разноски по настоящото дело, вкл. и юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр. с Наредбата за заплащането на правната помощ, приета с ПМС № 4/06.01.2006г.*

В срока за писмен отговор на исковата молба по реда на чл.131 от ГПК, ответникът Р.Х.А., ЕГН-***** ***, представя писмен отговор вх.№ 3046/14.08.2018г., като счита предявеният иск за допустим и частично основателен. Признава, че има неизплатено задължение за консумирана електроенергия, която използвали със семейството си през кратковременния си престой в България, където пребивавали в имота си в с.Ж. През по-голяма част от годината живеели и работели в Англия, като нямали роднини, на които да се доверят да им платят тока и затова оставали неплатени сметки за минало време, които нямало как да изплатят предварително. Представя доказателства, че е изплатил изцяло дължимата сума, поради което счита, че делото следва да бъде прекратено поради изпълнение на задължението.

С допълнителна молба вх.№ 3137/22.08.2018г., ищцовото дрежиство чрез процесуалния си представител, признава извършеното от ответника плащане по представените от него фискални бонове, с уточнението, че плащането погасява единствено задължението за ел.енергия и лихви, като е извършено след подаване на заявлението по чл.410 от ГПК и депозиране на исковата молба по чл.422 от ГПК. В тази връзка претендира като дължими в цялост на разноските по ч.гр.д. № 137/2018г. на РС-гр.Исперих, както и по настоящото дело.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Ищцовото дружество “Енерго-Про Продажби” АД – гр.Варна осигурява снабдяването с електрическа енергия, като всеобщо предлагана услуга по смисъла на Закона за енергетиката, на потребители, присъединени към електроразпределителната мрежа на “Енерго-Про Мрежи” АД-гр.Варна срещу заплащане, като я закупуват от дружеството-снабдител, осъществяващо териториално обособена дейност. В тази връзка не се спори между

страните, че са обвързани от валидно облигационно правоотношение по силата на сключения между тях договор за продажба на електрическа енергия при публично известни общи условия, по силата на които ищецът е потребител на ел.енергия за битови нужди по смисъла на § 1, т.42 от ДР на Закона за енергетиката (ЗЕ) и клиент на дружеството-ответник за описания в исковата молба обект на потребление, находящ се на адрес: с.Ж, обл.Р, ул."И В" № *, с абонатен номер: *****, клиентски номер: *****.

Видно от представеното извлечение от сметка към 18.01.2018г. и описаните в него, и приложени по делото фактури, издадени за периода от 11.08.2017г. до 20.11.2017г., е отчетена за същия обект на потребление консумация на ел.енергия, както следва:

- по № ФП0175654607/11.08.2017г., с падеж – 25.09.2017г. за сумата от 19.08 лева, за период 29.06.2017г. - 28.07.2017г.;

- по № ФП0175868929/12.09.2017г., с падеж – 25.10.2017г. за сумата от 210.95 лева, за период 29.07.2017г. - 28.08.2017г.;

- по № ФП0258278442/11.10.2017г., с падеж – 27.11.2017г. за сумата от 48.00 лева, за период 29.08.2017г. – 28.09.2017г. и

- по № ТП3301332612/20.11.2017г., с падеж – 20.11.2017г. за сумата от 19.00 лева, представляваща такса за възстановяване на захранването.

Според същите документи, ищцовото дружество е доставяло в полза на ответника и е отчетена консумирана електрическа енергия за посочения обект на потребление с електромер № 11150315007*****, като консумацията е отчитана ежемесечно и са издадени цитираните горе фактури за съответните периоди, относими към периода на исковата претенция.

Поради неплащане в срок от страна на ответника на обсъдените горе парични задължения, ищцовото дружество предприело постъпки и със Заявление вх.№ 677/19.02.2018г. сезира заповедно производство по ч.гр.д.№ 137/2018г. по описа на РС-гр.Исперих, по което и по реда на чл.410 от ГПК се снабдява със Заповед от 20.02.2018г. за изпълнение на парично задължение, възлизащо в размер на 297.03 (двеста деветдесет и седем лева и 03 ст) лева – главница за консумирана и незаплатена електрическа енергия по процесните фактури, издадени за периода от 11.08.2017г. до 20.11.2017г., 6.28 (шест лева и 28 ст) лева - мораторна лихва, представляваща сбор от мораторната лихва по всяка една фактура за периода от датата на падежа ѝ до 18.01.2018г., законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда – 19.02.2018г. до изплащане на вземането, както и направени по делото разноси в размер на 25.00 (двадесет и пет) лева – дължима ДТ и дължимо възнаграждение за юрисконсулт в размер на 50.00 (петдесет) лева. Тъй като Заповедта е връчена на длъжника (ответника по настоящото дело) при условията на чл.47, ал.7 във вр. с ал.5 от ГПК и по указание на съда, дадено по реда на чл.415, ал.1, т.2 във вр. с ал.4 от ГПК (изм. ДВ бр.86/27.10.2017г., в сила от 31.10.2017г.) с Разпореждане от 11.05.2018г., ищецът депозира в срок настоящия иск за установяване на вземането си.

В хода на настоящото съдебно производство длъжникът Р.Х.А., ЕГН-***** е изплатил изцяло задълженията си по процесните Фактури, за което представя 3 броя фискални бонове от 23.07.2018г. и 1 брой от 25.07.2018г., като ищцовата страна признава изцяло извършеното плащане, но претендира като неизплатени и дължими направените разноси по заповедното и исковото производство, образувани по повод събиране на процесните вземания.

В производството по настоящото дело ищцовото дружество е направило съдебни разноси в общ размер на 100.00 лева, представляващи заплатена ДТ, от която 25.00 лева - заплатени при образуване на заповедното производство по ч.гр.д.№ 137/2018г. на РС-гр.Исперих и разликата от 75.00 лева – заплатена при образуване на исковото производство. Претендира и възнаграждение за юрисконсулт в размер на 150.00 лева, дължимо на основание чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с Наредбата за заплащането на правната помощ, тъй като дружеството е представявано по делото от юрисконсулт, като по заповедното производство е присъдено юрисконсултско възнаграждение, на същото основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр. с чл.26 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 50.00 лева. За обсъдените разноси страната представя Списък по чл.80 от ГПК. Ответникът не е направил разноси по делото.

Въз основа на така изложеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Предявеният иск за установяване на парично вземане е допустим и намира правното си основание в разпоредбата на чл.422 от ГПК. Същият е предявен в срока по чл.415, ал.4 от ГПК при спазване указанията на РС-гр.Исперих по Разпореждането от 11.05.2018г. по ч.гр.д.№ 137/2018г. по описа на съда, дадено към заявителя и ищец в настоящото производство “Енерго-Про Продажби” АД-гр.Варна. При условията на чл.422, ал.1 от ГПК искът се смята предявен от момента на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК – 19.02.2018г.

Разгледан по същество – искът е неоснователен.

Безспорно установените по делото фактически обстоятелства сочат на възникнало и съществуващо между страните договорно правоотношение за продажба на електрическа енергия. В качеството си на снабдител и продавач на електрическата енергия, ищцовото дружество доставяло такава на ответника, която той консумирал през поцесния период 29.06.2017г. до 28.09.2017г. (по дати на издаване на фактурите за консумирана електроенергия: 11.08.2017г. – 20.11.2017г., заявен от ищеца), но не заплатил своевременно дължимата за нея цена. Дължимите от потребителя Р.Х.А. суми за процесния период са му съобщавани от Продавача при условията и по реда на чл.18а от Общите условия на договорите за продажба на електрическа енергия на “Енерго-Про Продажби” АД чрез представените по делото фактури, като от своя страна потребителят е следвало да заплати използваната електрическа енергия по начина и в сроковете, посочени във Фактурата, съгласно чл.29 във вр. с чл.18, т.2 и в изпълнение на задължението му по чл.17, т.2 от същите Общи условия. Съгласно чл.26, ал.6 от същите ОУ, потребителят се счита надлежно уведомен, че дължи плащане на използваната ел.енергия в посочените срокове, независимо дали е получил предварително писмено уведомление за размера на задължението, като при това положение изпада в забава след настъпване на падежа на съответната фактура, без да е необходимо изпращане на изрична покана за плащане, а съгласно чл.38 от ОУ – при неизпълнение на задължението си за плащане в срок, дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва за всеки прсрочен ден.

При спазване правилата за разпределяне на доказателствената тежест (чл.154, ал.1 от ГПК), в тежест на ответника е да докаже, че е изпълнил паричното си задължение към ищеца, като е заплатил дължимата цена на кансумираната от него електреческа енергия или са настъпили други правопогасяващи задължението му обстоятелства. Същият ангажира пред съда писмени доказателства (цитираните горе 4 броя фискални бонове от 23 и 25.07.2018г.), които установяват извършено след завеждането на иска плащане на претендираните от ищеца вземания по процесните Фактури №№ ФП0175654607/11.08.2017г., № ФП0175868929/12.09.2017г., № ФП0258278442/11.10.2017г. и № ТП3301332612/20.11.2017г, което следва да се вземе предвид от съда при условията на чл.235, ал.3 от ГПК, имащо значение за спорното право.

По този начин се налага извода за неоснователност на предявения от ищеца установителен иск поради недължимост на претендираните от него парични вземания, вследствие издължаването им в хода на съдебното производство, респ. искът следва бъде отхвърлен.

Доколкото този изход на делото е обусловен от действия на ответника, извършени след завеждането на иска (предвид, че е погасил в хода на съдебното производство претендираните вземания), т.е. с поведението си е дал повод за завеждане на делото и по аргумент на противното от чл.78, ал.2 от ГПК, съдът прецени, че следва да бъдат възложени на ответника направените от ищеца съдебни и деловодни разноски в настоящото производство, вкл. и тези по заповедното производство – арг. от ТР № 4/2013 от 18.06.2014г. по тълк.д.№ 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, т.12), съразмерно на уважената част от иска, т.е. изцяло. Същите са доказани в общия размер от 300.00 лева, в това число заплатената ДТ от 100.00 лева и дължимите възнагаждения за юрисконсулт, от които 50.00 лева – присъдено по заповедното производство и 150.00 лева, дължимо по исковото производство, на основание чл.78, ал.8 от ГПК във вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от изложените съображения, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.422 от ГПК, предявен от АД "Енерго-Про Продажби", ЕИК 103533691, със седалище и адрес на управление: гр.Варна 9009, Варна Тауърс-Г, бул."Владислав Варненчик" 258, представлявано от Пламен Стоянов Стефанов, Яна Маринова Димитрова и Георги Коршия - членове на Управителния съвет, действащи чрез упълномощен юрисконсулт М.Й.М., ЕГН-***** *против Р.Х.А., ЕГН-***** ***, за установяване със сила на присъдено нещо, че ответникът дължи на ищцовото дружество заплащане на сумата в общ размер на 303.31 (триста и три лева и 31 ст) лева за обект на потребление, находящ се на посочения горе адрес в с.Желязковец, обл.Разградска, с абонатен номер: 0304602137, клиентски номер: 1800040485, в която сума са включени неплатени фактури за консумирана ел.енергия в размер на 297.03 (двеста деветдесет и седем лева и 03 ст) лева – главница на задължението, както и такса възстановяване по фактури, издадени за периода от 11.08.2017г. до 20.11.2017г., както и мораторна лихва върху главницата в размер на 6.28 (шест лева и 28 ст) лева, представляваща сбор от мораторната лихва по всяка една фактура за периода от датата на падежа ѝ до 18.01.2018г., както и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение за същото вземане до окончателното му изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН, поради погасяване на задълженията в хода на съдебното производство, съобразено от съда при условията на чл.235, ал.3 от ГПК.

ОСЪЖДА Р.Х.А., ЕГН-***** ДА ЗАПЛАТИ на АД "Енерго-Про Продажби"- гр.Варна, ЕИК 103533691, представлявано от Пламен Стоянов Стефанов, Яна Маринова Димитрова и Георги Коршия - членове на Управителния съвет, сумата от 300.00 (триста) лева – направени разноси по производството.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Разградски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на съдебното решение, препис от него да се приложи по ч.гр.д.№ 137/2018г. на РС-гр.Исперих с оглед на правните последици по чл.416 от ГПК.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: